

Veritas et apocha

Haec est veritas.

Non veritas toga et vinculo colli ornata, ex illis quae in televisione cum musica gravi adveniunt. Mea veritas calceos tritos habet, spiritum brevem, epistulam manu strictam. Veritas quae per vias communes ambulavit, intra involucra communia, inter signa, inscriptiones et fenestras clausas.

Epistula Pontifici tradita est.

Nec hic quicquam addendum est, nisi documentum. Apocha traditionis ibi iacet, tacita et accurata, sicut iacent res quae clamare non egent. Dicit epistulam pervenisse. Dicit aliquem eam accepisse. Dicit ex illo momento neminem iam simulare posse eam numquam missam esse.

Apocha non est tantum chartae frustum. Est parva sententia contra negligentiam. Est documentum quod dubium a re separat. Antea epistula erat. Postea epistula est quae ad destinatum pervenit.

Ideo eam mundo ostendo.

Non ob vanitatem. Non ut strepitum faciam. Non ut gestum in numisma convertam. Ostendo quia quaedam veritates, si in arca clausae manent, paene mendacia fiunt. Nec volo hanc historiam ab aliis narrari, distortam, ad rumorem transeuntem aut ad mirum obliviscendum redactam.

Epistula a me profecta est, sed iam non mihi soli pertinet. Spatium transiit, destinatum attigit, vestigium reliquit. Vestigium solidum, probabile, quod umeris contractis deleri non potest.

Sciat igitur mundus me scripsisse.

Sciat mundus epistulam traditam esse.

Sciat mundus veritatem aliquando non cum tubis advenire. Advenit intra involucrum. Leniter pulsatur. Ab apocha notatur. Deinde ibi manet, ante omnium oculos, exspectans dum aliquis audeat eam legere.

Haec est mea denuntiatio mundo: epistula ad Pontificem tradita est. Et cum
ea venit officium non simulandi nihil accidisse.

Apocha pauca loquitur.

Sed omnia dicit.

Ferdinando